

ՎԱԶԱԳԱՆ ՀՈՎՀԱՆՆԻՍՅԱՆ

(Ս. էջմիածնի Հոգևոր Ճեմարանի
9 լսարանի ուսանող)

Մ Ե Ր Վ Ա Ն Ք Ե Ր Ը

Ո՛ւր էլ որ լինես ամբողջ աշխարհում,
Ո՛ւր որ ապրել է մի ցեղ մարդկային,
Թե որ չգտնես այնտեղ հայ մարդուն,
Մի վանք կգտնես՝ հայ գիրը ճակատին:

Աստղերի նման հայերն են ցրվել,
Ցրվել, շաղ եկել չորս կողմն աշխարհի,
Ու ոմանք լացով ուրիշի ձուլվել՝
Իրենց վանքերն են թողել աղոթքի:

Ու բարձունքներում գյուղ ու քաղաքի,
Հայոց աշխարհի ամեն մի հովտում,
Կոթողներ ունենք հանճարեղ մտքի,
Որ դեռ լալիս են ու դեռ աղոթում:

Կարծես անթառամ ծաղիկներ լինեն,
Լեռների վրա, վիհների եզրին,
Որոնց գմբեթներն՝ ավերակ քե շեն՝
Բույն են հալածված աղավնիներին:

Մարդկային ձեռքի հետքեր չեն կարծես,
Ծնունդ են ձեռքի մի աստվածային,
Նրանք գիտությամբ քերդեր են պես-պես՝
Վահան են եղել իմ ժողովրդին:

Փրկության, հույսի ու լույսի բերդեր,
Մեր մշակույթի հնոցներն անշեջ,
Նրանք են տվել միացում ու սեր,
Եվ անմահ ոգին ներշնչել մեր մեջ:

Նրանք են մեր սուրբ լեզուն մայրենի,
Նրանց զանգերի ղողանջն՝ ահագանգ՝
Որ շնոհանանք մեր հողն հայրենի՝
Սրբություն սրբոցն՝ համայն լուսնի տակ:

Ինչքան էլ լինենք իրարից հեռու,
Ու ցրված մեանք աշխարհում նսեմ,
Դարձյալ անմահ է կապը հայ Ոգու՝
Հայրենի սերն ու հավատը վսեմ:

Ու ամեն մի վանք՝ մի ըմբոստ ոգի,
Մի Մասիս սար է ամեն մի գմբեթ,
Մի վառ կանթեղ է հույս ու տենչանքի
Ամեն մի հայի սրտի մեջ հավետ:

Որպես խոր հավատ, մթնում լույս, փարոս,
Որպես հայ հոգի՜ իրար շղթայված,
Կանգուն կմնան գմբեթներն հայոց,
Մասիսների պես հավերժին զամված:

